

บทนำ

พนักงานขับรถของร้านอาหารอิตาเลียนส่งกุญแจรถวอลโว่ให้ชายหนุ่มผู้เป็นเจ้าของ เขาจับมันมาแล้วเดินเคียงข้างสตรีร่างบางมาจนถึงรถ กรวิทย์เปิดประตูให้เธอขึ้นไปนั่ง ส่วนตัวเองก็กลับมาประจำตำแหน่งคนขับ วันนี้จากรูมนดูเครื่องเคียดชอบกล ปกติเธอมักจะทำตัวเหมือนลูกแมวขี้อ้อน ซึ่งเขาก็ชอบท่าทางแบบนั้น ตลอดเวลาอาหารค่ำจากรูมนเอาแต่เหม่อลอยและนั่งเงิบ ทั้งที่ร้านนี้เป็นร้านโปรดของเธอ มาเมื่อไรเธอต้องจัดแจงสั่งอาหารจานพิเศษให้เขาเสมอ แต่วันนี้ไม่ใช่...

"মনเป็นอะไรีเปล่าครับ พี่รู้สึกว่ามันไม่ค่อยสดชื่นเลย มีอะไรก็คุยกับพี่ได้นะ"

ชายหนุ่มเอื้อมมือข้างหนึ่งไปกุมมือเธอไว้ในขณะที่สายตาทอดตรงไปด้านหน้า พาหนะคันใหญ่กำลังเคลื่อนตัวออกจากบริเวณหน้าร้านอาหารไปอย่างช้าๆ

"ไม่มีอะไรหรอกค่ะ มนแค่รู้สึกไม่ค่อยสบายตัว"

"เธอจะไม่สบายรีเปล่า" เขายกมือขึ้นแตะหน้าผากของเธออย่าง

อ่อนโยน "ตัวก็ไม่ร้อน"

"เอ่อ พี่กรพามนกลับบ้านก่อนได้ไหมคะ मनอยากพักผ่อนสักหน่อย"

กรวิทย์ใจหล่นวูบ คินนี่เขามีเรื่องสำคัญที่จะต้องทำให้ได้ และจารุมนก็เป็นส่วนสำคัญของเรื่องนี้ด้วย ถ้าเธอจะกลับบ้านตั้งแต่ตอนนี้ทุกอย่างที่เตรียมการไว้คงพังหมด แล้วถ้าเธอได้รับข่าวดีที่สุดในชีวิต เธอจะรู้สึกดีขึ้นมาไหมนะ ชายหนุ่มคิดว่าน่าจะลองเสี่ยงดู

"เดี๋ยวก่อนได้ไหม พี่ขอเวลาสักหน่อย อยากรพามนไปดูอะไรที่มันพิเศษมากๆ นะ"

กรวิทย์มีท่าทางกระตือรือร้นจนคนที่นั่งเคียงข้างไม่กล้าปฏิเสธ

"อะไรเหรอคะที่พี่กรว่าพิเศษ"

เธอยิ้มออกมานิดๆ ปกติเรื่องพิเศษของกรวิทย์นั้นมักจะทำให้เธอตื่นเต้นดีใจเสมอ เขาเป็นผู้ชายโรแมนติก รู้จักวิธีการเอาใจผู้หญิงสารพัด เธอจึงมักจะรู้สึกกว่าตัวเองพิเศษกว่าผู้หญิงคนอื่นเสมอเมื่อได้อยู่เคียงข้างเขา และด้วยอุปนิสัยอย่างนี้เองที่ทำให้เธอเสียดายเหลือเกิน

"เอาน่า นั่งรถไปกับพี่ก่อนแล้วก็จะเห็นเอง"

จากร้านอาหารบริเวณหน้าหาดป่าตอง กรวิทย์ใช้เวลาขับรถอีกประมาณสิบห้านาทีก็ใกล้จะมาถึงจุดที่เขาต้องการให้จารุมนเห็นท้องฟ้าตอนนี้มีดสนิท มีเพียงแสงของดวงดาวดวงเล็กๆ ที่กลาดเกลื่อนท้องฟ้าในยามค่ำคืน ปริมาณรถบนท้องถนนก็บางตา นานๆ ที่จะมีสักคันที่ขับสวนมา กรวิทย์ชะลอความเร็วของรถลง เขาคดโทรศัพท์แต่ไม่ได้พูดสายกับใคร เมื่อเห็นสัญญาณกดรับสายเขาก็วางทันที จารุมนแปลกใจ เธอได้แต่นิ่งหน้าสงสัย

ชายหนุ่มยิ้มที่มุมปากนิดๆ ให้ หน้าตาของเขาอึมเิบและมีความสุข ถนนริมหน้าผาให้ความรู้สึกอ้างว้างและเงียบเหงา ไกลออกไป

ไปสู่ดลูกหูลูกตาเป็นผืนทะเลราบเรียบสีดำทึบผืน ตรงขอบฟ้ามีเรือ
หลายลำจอดเรียงรายอยู่แต่ก็เห็นเพียงดวงไฟที่เล็กมาก ชายหนุ่มกลับ
รถแล้วจอดหนึ่งที่ริมหน้าผา ให้ประจูดั่งจากร่มนหันหน้าไปทางทะเล

"จอดตรงนี้ทำไมคะพี่กร"

หัวใจของเธอเต้นแรงขึ้น หญิงสาวหันมาสบตากับเขา ไม่รู้จะ
ที่กรวิทย์อยากให้เห็น แต่ทุกครั้งเธอก็มักชอบ ในสิ่งที่เขาตั้งใจทำให้
เธอเสมอ เครื่องปรับอากาศในรถเย็นฉ่ำ แต่มือของจากร่มนชื้นเหนียว
ด้วยความตื่นเต้น

"มองไปที่หน้าต่างต่างสิ"

เมื่อเธอหันกลับไปที่กระจกหน้าต่างในตำแหน่งที่เธอนั่งนั้น แวบ
แรกเธอก็ยังไม่เห็นอะไรนอกจากความมืด กรวิทย์โหน้มตัวเข้ามาหาแล้ว
กระซิบที่ข้างใบหูเธอ

"ดูที่หาดทรายนั่น"

เบื้องล่างของหน้าผามีแสงเทียนดวงเล็กๆ ในแก้วใสคล้ายแสง
ของดวงดาวกระจายอยู่เต็มพื้นที่ที่เคยว่างเปล่าของชายหาด ลมทะเล
อ่อนๆ ทำให้เปลวเทียนเอนไหวอย่างอ่อนโยน ไม่มีแสงอื่นใดรบกวน
สายตา นอกจากแสงของมันที่ชายหนุ่มอยากให้เห็น จากร่มนนิ่ง
อึ้ง เธอยกมือขึ้นปิดปากของตัวเองไว้ คนที่คิดแผนการทั้งหมดนี้รู้สึก
ดีใจที่ได้เห็นปฏิกิริยาของเธอ แสงเทียนเรียงตัวเป็นอักษรภาษาอังกฤษ
สี่ตัวที่มีความหมายว่า 'รัก'

ชายหนุ่มเปิดที่เก็บของหน้ารถแล้วหยิบกล่องกำมะหยี่สีขาว
บริสุทธิ์ขึ้นมาก่อนที่จะเปิดมัน จากร่มนเพิ่งได้สติ เธอหันกลับมาสบ
ตาของเขากอีกครั้ง ขณะนี้กรวิทย์มีแหวนเพชรน้ำงามและมีค่าหลาย
กระรัตอยู่ในมือ เขาดึงมือของเธอที่ปิดปากตัวเองไว้แน่นมาครอบครอง
แทน ดวงตาของเขาสื่อความหมายเหมือนกับแสงของเปลวเทียนนั้น
กรวิทย์กำลังบอกรักผู้หญิงตรงหน้าด้วยสายตาของคนที่กำลังมี

ความรักและต้องการให้เธอเป็นส่วนหนึ่งของชีวิตตลอดกาล

"মনক্রপ পীরকমন তেংগানগাপীনে"

ความประหลาดใจหลายครั้งในเวลาไล่เลี่ยกันคงทำให้หญิงสาวตกใจไม่ใช่น้อย น้ำตาเริ่มขังที่หน่วยตาและทำท่าว่าจะร่วงหล่นในไม่กี่วินาทีนี้

"พะ...พีกร มน..."

ชายหนุ่มยังคงยิ้มเอ็นดูกับอาการตื่นตกใจของเธอ กรวิทย์คิดว่านี่คงเป็นปฏิกิริยาของผู้หญิงหลายคนที่มีจะทำอะไรไม่ถูกเมื่อโดนขอแต่งงานอย่างไม่ทันตั้งตัวแบบนี้ แต่เขาชอบช่วงเวลานี้ เขาอยากให้เธอรู้สึกพิเศษเสมอเมื่อมีเขาอยู่เคียงข้าง

"อย่าเพิ่งร้องไห้" เขาใช้นิ้วเกลี่ยพวงแก้มของเธออย่างอ่อนโยนเพื่อลบคราบน้ำตา "มณยังไม่ต้องบ่พีเลียนะ"

หญิงสาวหลบตาทันทีแล้วดึงมือของตัวเองกลับ ซึ่งมันไม่น่าเป็นเช่นนั้น กรวิทย์เริ่มรู้สึกในวินาทีนี้แล้วว่า มีบางอย่างที่ไม่ปกติ แต่เขาก็พร้อมจะรอคำตอบจากปากของเธอ

"মনতেংগানগাপীกรไม่ได้"

คราวนี้เธอระเบิดเสียงสะอื้นออกมาพร้อมกับยกมือขึ้นปิดหน้าปิดตา กรวิทย์ผงะ เขาไม่เคยคิดมาก่อนเลยว่าจะได้ยินคำคำนี้จากจาร์มุน ตลอดเวลาที่คบหาดูใจกันมา เขาทำตัวเป็นสุภาพบุรุษ เข้าหาผู้ใหญ่ฝ่ายเธออย่างให้เกียรติ แล้วทุกคนในครอบครัวก็รับรู้แล้วว่าคนทั้งสองกำลังพัฒนาความสัมพันธ์อย่างจริงจังเพื่อจะได้มีวันนี้ แต่ทำไมเมื่อทุกอย่างราบรื่นและเดินทางมาถึงวันนี้จริง ผลลัพธ์ที่เขาควรจะได้รับกลับไม่เป็นไปอย่างที่หวัง ชายหนุ่มทิ้งมือลงอย่างอ่อนแรง

"ทำไมละมณ บอเหตุผลพีมาชิ เพื่อมันจะทำให้พียังมีความหวังต่อไปได้"

"พีกรอย่าหวังอะไรกับมณเลียนะ พีกรตัดใจจากมณซะเถอะ"

มน...ตอนนี้มันอยากกลับบ้าน"

หญิงสาวหันหน้าไปที่กระจกหน้าต่างอีกครั้ง เธอพยายามเก็บความทรงจำครั้งสุดท้ายระหว่างคนสองคนไว้ด้วยภาพของเปลวเทียนเบื้องล่าง

กรวิทย์ผ่านคืนอันแสนโหดร้ายมาด้วยความรู้สึกอันบอบช้ำและความไม่เข้าใจว่าเขากำลังเผชิญกับอะไรกันแน่ สิ่งที่เขาคิดว่าสวยงามและจะต้องมีบทสรุปที่น่าพอใจกลับเป็นสิ่งที่ทำให้เขาทุกข์ระทมมากที่สุด ไม่ใช่เรื่องง่ายที่คนสองคนจะเดินทางมาจนถึงวันที่ใครสักคนจะเอ่ยปากเรื่องการแต่งงาน ถ้ายังไม่มั่นใจจากรูมก็น่าจะให้โอกาสเขาได้ 'รอ' แต่นี่เธอกลับบอกให้เขา 'ตัดใจ'

ชายหนุ่มเดินลงมาชั้นล่างของคฤหาสน์แล้วตกตะลึงกับคนที่ไม่คิดว่าจะได้พบในเวลาอันนี้

"มน..."

เขาเปล่งเสียงออกมาอย่างแผ่วเบาและขมวดคิ้วทันทีที่กับกลุ่มคนที่ร้ายล้อมเธออยู่ในห้องโถงใหญ่นั้น คุณย่า แม่ และน้องชายของเขาก็อยู่ตรงนั้นด้วย

"มาก็ดีแล้วตากร ย่ามีข่าวดีจะบอกให้แกได้รับรู้ มานั่งก่อนสิ"

กรวิทย์เดินเข้ามาหน้าโสภาชุดใหญ่ด้วยท่าทางมีนง ย่านั่งเป็นประธานในห้อง ส่วนแม่กับกนต์ธิน้องชายของเขา นั่งอยู่บนเก้าอี้คนละฝั่ง และจากรูมนั้นนั่งอยู่ใกล้กับกนต์ธินี่เดียว ชายหนุ่มพยายามจะสบตากับเธอให้ได้ แต่เป็นเธอเองที่หลบสายตาของเขา กรวิทย์นั่งลงข้างแม่ที่ตอนนี้ได้แต่ก้มหน้านิ่ง

"อยากจะบอกให้แกรู้ว่าน้องของแกกับจากรูมจะแต่งงานกันเร็วๆ นี้"

"อะไรนะครับ!!!"

เหมือนเวลาหยุดนิ่งอยู่กับที่ ความรู้สึกเจ็บปวดถูกตอกลึกลงไป

กับดักรัก

12

จนยากเกินจะรับไหว แล้วภริยาคนเดิมก็หายไป ความรัก ความ
รู้สึกสดชื่นอึดเอิบใจทั้งหลายก็จบลงในวินาทีนั้นนั่นเอง...

บทที่ 1

สองปีผ่านไป...

ตู้หนังสือขนาดกว้างสองเมตรและมีความสูงถึงสี่ชั้นถูกอัดแน่นไปด้วยหนังสือนวนิยายที่มีสันปกสีหวานคล้ายเปลือกห่อหุ้มลูกกวาดสีสวย มันถูกจัดวางตามรายชื่อนักเขียนที่เจ้าของโปรดปราน ในตอนนี้หากมีคนเข้ามาเห็นตู้หนังสือดังกล่าวอาจคิดว่ามันเป็นผาผนังบ้านที่ถูกตกแต่งด้วยอิฐแผ่นเล็กๆ ที่มีสีสันสดใสก็เป็นได้ หญิงชราร่างผอมบางและอยู่ในวัยเจ็ดสิบปลายๆ ยืนมองภาพตรงหน้าแล้วถอนหายใจ

"หมดเงินไปเท่าไรเนี่ย"

นางสายหน้าไปมาแล้วเลิกสนใจชั้นวางหนังสือที่คล้ายผาบ้านนั้น จังหวะการก้าวเดินที่แข็งช้าตามวัยทำให้ต้องใช้เวลากว่าจะมาหยุดลงที่เก้าอี้รับแขกหน้าโทรทัศน์เครื่องใหญ่ ผมสีเงินยวงถูกรวบตั้งไว้ที่ท้ายทอย ผิวหนังเขียวย่นและตกราะ แต่รูปหน้าเรียบและรูปตาริยำนั่นบ่งบอกให้รู้ว่าในอดีตนางเป็นผู้หญิงที่จัดว่าหน้าตาดีและสวยจัดนางอยู่ในชุดผ้าชีนพอดีซ้อเท้าและเสื้อลูกไม้สีขาวนวลตาอันเป็นชุดอยู่

บ้านตามปกติมาเกือบทั้งชีวิต

เสียงโครมครามดังมาจากหลังบ้าน คุณยายเนื้อทองถึงกับออกเสียงเฮ้อ... ขึ้นมาดังๆ

"มันจะไหวเร็ว ยัยหนูเฮ้ย"

เพิ่งบ่นจบคนต้นเรื่องก็โผล่พรวดพราดออกมาจากทางห้องครัว พร้อมกับตะกร้อมือที่มีร่องรอยว่าถูกใช้งานไปแล้ว ดวงหน้าใสกระจ่าง ตากลมโตเหมือนฟอง ผมยาวถูกรวบเป็นหางม้าไว้กลางศีรษะ ผิวขาวกับริมฝีปากสีชมพูอมได้รูปสวยดูน่ารัก น่าเอ็นดู แม้จะอยู่ในวัยยี่สิบหกแล้วแต่เหมือนเพิ่งก้าวเข้าวัยยี่สิบได้ไม่นาน

"คุณยาย หนูทำไข่แดงแตกลงไปไข่ขาวอีกแล้วค่ะ ตียังไงก็ดีไม่ขึ้น โธ่..."

"เออ ไม่บอกก็รู้ เสียงดังโครมครามขนาดนั้น แล้วแม่ละหายไปที่ไหน"

"อยู่นี่ค่ะ ขอตัวไปหยิบของในห้องเก็บของเดี่ยวเดียว ทำเรื่องจนได้"

ผู้หญิงสามวัยมาเผชิญหน้ากันในห้องรับแขก คนที่อายุน้อยที่สุดยืนเก๋ๆ กังๆ พร้อมกับอุปกรณ์ทำครัวในมือทำให้เธอดูเหมือนเด็กตัวเล็กๆ ที่พร้อมจะทำเรื่องยุ่งตลอดเวลา

"ไปยัยหนู กลับเข้าไปในครัว ดูลิ ไข่หยดลงพื้นเป็นทางเลย"

"ว้าย! จริงด้วย"

คนเป็นแม่รื้อนแผ่นหลังลูกสาวให้กลับเข้าไปในครัวอีกครั้ง คุณยายได้แต่ส่งสายตาไปให้ด้วยความเป็นห่วง แต่ในที่สุดก็อดยิ้มกับตัวเองไม่ได้ก่อนจะเงยหน้ามองรูปภาพผู้ชายคนหนึ่งบนฝาผนัง

"นี่ตาเอก ลูกสาวแกนะเป็นเด็กดีนะ เสียแต่ไม่รู้จักโต เอาเถอะ ถึงยังงี้ก็คงเอาตัวรอดได้ทั้งแม่ทั้งลูก ถ้าฉันตายไปพรุ่งนี้ก็ไม่มီးอะไรให้ห่วงหรอก"

ภายในห้องครัวแบบไทยแท้ที่ถูกต่อเติมให้ยื่นออกมาจากตัวบ้าน นั้นเป็นเพดานสูง ด้านข้างติดด้วยไม้ระแนงดูโล่งโปร่งตาและลมสามารถพัดผ่านได้ ในอดีตคุณยายเคยใช้ห้องครัวแห่งนี้ทำขนมไทยออกขายตามบ้านซึ่งเป็นงานที่สามารถหาเลี้ยงชีพตนเองมาแล้ว แต่เมื่อนางวางมือไปก็ได้ลูกสาวคนเดียวมาใช้งานห้องนี้แทน

นางนัทสเป็นลูกสาวคนเดียวของคุณยายเนื้อทอง หลังจากแต่งงานไปเธอก็ย้ายไปอยู่ที่กรุงเทพฯ กับสามีซึ่งมีอาชีพรับราชการ พอมีลูกสาวอายุได้เจ็ดปีผู้เป็นสามีก็มาต่วนจากไปด้วยอุบัติเหตุทางรถยนต์ นางนัทสจึงจำต้องหอบบุญยานุช ลูกสาวคนเดียวของเธอกลับมาอยู่กับแม่อีกครั้ง เวลาผ่านมาเกือบยี่สิบปีบุญยานุชก็กลายเป็นคนในห้องถิ่นนี้ไปโดยปริยาย แม้ไม่ได้เกิดแต่ก็ถือว่าเติบโตมากับเกาะเล็กๆ ที่คนทั่วทุกมุมโลกอยากมาท่องเที่ยวสักครั้งหนึ่งในชีวิต

ผู้หญิงสามวัยต่างใช้ชีวิตอยู่ด้วยกันอย่างเรียบง่าย บุญยานุชถูกเลี้ยงดูด้วยความรัก ความเอาใจใส่ของผู้เป็นแม่เพราะต้องการชดเชย ส่วนของพ่อที่ขาดหายไป เธอจึงเป็นเด็กที่ถูกตามใจและมีชีวิตเหมือนเจ้าหญิงในเทพนิยาย เลี้ยงดู ตักตวง หรือของเล่นแสนสวยถูกประเคนให้ตั้งแต่เล็กจนโต นางนัทสอยากให้ลูกสาวคนเดียวมีโลกที่สวยงามและเพียบพร้อม โชคดีที่ผู้เป็นยายมักจะออกหน้าซัดใจบ้างเพื่อกันไม่ให้หลานสาวกลายเป็นเด็กนิสัยเสีย

เสียงกระดิ่งดังขึ้นที่หน้าบ้าน เด็กรับใช้ชาวพม่าร่างเล็กโผล่หน้ามาให้เห็น คุณยายเนื้อทองจึงออกปากให้ไปดูว่าใครมา เมื่อเด็กรับใช้หายไปไม่ถึงสองนาทีก็กลับเข้ามาพร้อมด้วยตะกร้าหวายใบเซื่องในมือ และมีผู้หญิงร่างผอมสูง วัยน่าจะมากกว่านางนัทสไม่กี่ปีเดินตามเข้ามาด้วย

"อ้าว แม่ยาหรรอกเหรอ เข้ามาๆ เข้ามาข้างในก่อน"

เจ้าของบ้านหน้าตาสดชื่นเพราะแขกที่มาหานั้นคุ้นเคยกันเป็น

อย่างดี เธอเป็นภรรยาเจ้าสัวเจ้าของที่ดิน อสังหาริมทรัพย์ และกิจการ
อีกมากมายในเมืองภูเก็ต แต่ตอนนี้เจ้าสัวได้จากไปแล้วด้วยโรคมะเร็ง
ในลำไส้ ทั้งให้ลูกชายคนโตเป็นผู้ดูแลกิจการทั้งหมดแทน

"สวัสดีค่ะคุณแม่"

นางพิชชียกมือไหว้ด้วยท่าที่นอบน้อมก่อนจะขยับมานั่งที่เก้าอี้
ไม้สักฝั่งตรงข้ามกับผู้เป็นเจ้าของบ้าน เธอสวมชุดพื้นเมืองที่ผู้หญิง
นิยมใส่กันด้วยผ้าชีนลายสวยและเสื้อลูกไม้แขนสี่ส่วนสีกะปิ สร้อยคอ
ทองคำมีลวดเก๋ตลกๆ ห้อยอยู่ ส่วนต่างหูก็เป็นรูปดอกกล้วยไม้
นิ้วนางข้างซ้ายยังสวมแหวนแต่งงานหัวทับทิมไว้เหมือนเดิม แม้จะมา
ที่ครั้งเธอก็ยังคงใส่เครื่องประดับชิ้นเดิมๆ ไม่เคยเปลี่ยนอะไรที่หรูหรา
ฟูฟามให้เห็น

ขณะนี้หน้าตาของนางพิชชียาแม่จะเกลี้ยงเกลาแต่ก็ดูเหมือนคน
อมทุกข์มากกว่าจะสุขสบาย แต่ทั้งนี้คงไม่ลำบากเรื่องกายเพราะ
ทรัพย์สินที่ท่านเจ้าสัวทิ้งไว้ให้ก่อนตายนั้นมีไม่น้อย คนมัธยัสถ์อย่าง
เธอก็ไม่มีวันใช้หมดได้ในชาตินี้ แต่ความทุกข์นั้นน่าจะอยู่ที่ใจเสีย
มากกว่า

"เอาอะไรมาเยอะเยอะ"

"คือยาให้เด็กที่บ้านทำขนมไปวัดเมื่อเช้า เลยแบ่งมาให้คุณแม่
ทานด้วยค่ะ"

"ขอบใจมากนะคะ"

คนที่ขาดพ่อขาดแม่อย่างนางพิชชียาก็มีรับคำขอบใจด้วยความ
อึ้งอับ คุณยายเหนือทองเป็นผู้ใหญ่ใจดีและมีความอบอุ่นเอ็นดูให้เธอ
เสมอตั้งแต่เธอยังเป็นสาวรุ่น และนางยังเป็นผู้ใหญ่คนเดียวที่เธอ
พอจะพูดคุยได้ในทุกเรื่อง แม้เรื่องนั้นมันจะหนักหนาสาหัสอย่างไร
ก็ตาม

"วันนี้ว่างรี"